

[Indenrigs- og boligministeren.]

nærmere ind på sagen, er det nu ikke så enkelt.

For det første skal og må de mennesker, der nægter at påtage sig almindelig militær tjeneste, have en længere tjenestetid end den, der er almindelig for civilforsvarskorpset. D. v. s. at hvis man overfører dem til civilforsvarskorpset, vil man få en gruppe tjenstgørende der, som skal have en længere tjenestetid end de øvrige. Dertil kommer, at hvis en af årsagerne til, at disse folk har nægtet at indlade sig på militærtjeneste, er, at de hylder det ærede medlem hr. Johs. Christiansens afsky for disciplin, så er de ikke meget bevendt i et civilforsvarskorps, men vel snarere i stand til at ødelægge dette korps' anvendelighed i det afgørende øjeblik. Der er vel ingen, der falder på at forlange, at der ikke må være disciplin i et brandkorps, og der er vel derfor heller ingen, der, når de tænker sig om, vil forlange, at det skulle være forbudt at håndhæve en endog meget streng disciplin i civilforsvarskorpset, hvor man til unge mennesker betror meget kostbare køretøjer og i afgørende øjeblikke placerer dem, hvor det gælder ikke alene deres eget, men også andres liv. Hvis der ikke her eksisterer den allerstørste forståelse af disciplinens betydning, er et sådant civilforsvarskorps ikke noget, på hvilket man tør stole i det afgørende øjeblik. Derfor er tanken om at overføre disse militærnægtere til civilforsvarskorpset i første række et spørgsmål om, hvorvidt samfundet er tjent med det, eller om vi ikke forringer de store bestræbelser, som vi i økonomisk og teknisk henseende gør os for at opbygge et sådant korps, væsentligt ved at bruge et uvilligt mandskab til at udføre korpsets arbejde.

Det ærede medlem er i det hele taget fuld af omsorg for militærnægterne. Også tanken om, at de kan blive stillet overfor inkvisitoriske spørgsmål på sessionerne, byder ham meget imod, og det mest inkvisitoriske spørgsmål, han kan tænke sig, er: Er De tilhænger af Atlantpagten? Jeg må sige, at jeg ved ikke noget om, hvorvidt et sådant spørgsmål overhovedet er stillet, men jeg har ikke i sinde at udstede nogen ordre om, at et sådant spørgsmål ikke må stilles; for som led i en almindelig konversation med et ungt menneske, der siger, at han ikke vil være soldat, i en situation, hvor det påhviler udskrivningschefen at danne sig et virkelig klart indtryk af den pågældendes bevæggrunde, kunne jeg tænke mig det som et af de vigtigste og bedste midler til at

danne sig klarhed derover at tale med det pågældende unge menneske om nogle af de problemer, som knytter sig til hele dette spørgsmål, og som må forudsættes at være så almindeligt diskuteret og så almindeligt bekendt, at man i den unge mands svar på spørgsmålet kan få ligesom en fornemmelse af, om det er en grille, om det er et økonomisk, personligt, egoistisk motiv, eller om det er en idealistisk indstilling, som dikterer ham ønsket om ikke at komme til at gøre militærtjeneste. Jeg tror også, vi kan være en lille smule for ængstelige og bekymrede for, hvad folk kan komme til at svare på.

Det ærede medlem hr. Kjeldgaard Iversen gjorde en lang række bemærkninger af mere politisk karakter. Det ærede medlem siger, at der, hvor man griber til værnepligt, forsvarer man friheden ved at begynde med at krænke den. Når jeg tænker på den tid, som verden og også det danske folk har været igennem, spørger jeg mig selv, når jeg hører sådan noget som det, det ærede medlem her sagde: Hvor i alverden havde det ærede medlem, denne høje rigsdag og alt, hvad den er udtryk for, og den frihed, som dette folk arbejder for at bevare og sikre, været henne, hvis det var talemåder som dem, det ærede medlem i dag benyttede, statsmændene havde fulgt i de år, da vi havde den anden verdenskrig? Man må sandelig være taknemlig for, at det ikke var det ærede medlem hr. Kjeldgaard Iversen, som på det tidspunkt skulle bestemme, hvorledes et sådant anslag mod friheden som det, vi oplevede, skulle mødes.

Det ærede medlem vil gerne på forhånd antage, at militærnægternes motiver er de smukkeste. Jeg for mit vedkommende tvivler ikke om, at der hos nogle og vel også hos et flertal er motiver, der svarer til lovens forudsætninger; men det ærede medlem må ikke være blind for, at man fra tid til anden kan komme til at opleve, at folk opfordres til at blive militærnægtere med alt andet end en appel til deres ædlestes instinkter. Jeg har skaffet mig en annonce, som i 1948 stod i „Bornholms Tidende“, hvor en lang række navngivne personer med en lærer på Bornholm i spidsen averterede om, at man skulle nægte at gøre militærtjeneste. I et indlæg „fra læserne“ skriver den pågældende lærer, hvis jeg må have lov til et kort citat:

„Tjenestetiden“ — altså for de civilværnepligtige — „er så nogle måneder længere, men til gengæld kan de unge mænd i deres fritid tjene en pæn lille dagløn, så der økonomisk ikke sættes noget til. Ved siden af gives der også i